

Arrest

**nr. 65 598 van 16 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen samen met haar echtgenoot en kinderen het Rijk binnengekomen op 25 juni 2010 en dient samen met haar echtgenoot een eerste asielaanvraag in op dezelfde dag.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoekster op 10 november 2007 werd geregistreerd te Polen.

Op 30 juli 2010 vraagt België aan de Poolse autoriteiten de overname van verzoekster op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 2 augustus 2010 stemmen de Poolse autoriteiten in met de overname van verzoekster.

Op 15 augustus 2010 dienen verzoekster en haar echtgenoot en hun kinderen een aanvraag in machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 24 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 25 januari 2011 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Het dossier van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoekster werd gehoord op 5 april 2011.

Op 10 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. U verbleef met uw gezin (echtgenoot K.V. (...)) (OV x.xxx.xxx) en vier kinderen in Shali. Op 7 oktober 2007 kwam uw man niet thuis. U belde uw oom, Mussa Dakayev, en burgemeester van Shali, om hulp. Door toedoen van uw oom kwam uw man een week later vrij. Uw man kwam echter niet meer naar huis sinds zijn vrijlating. Drie dagen na zijn vrijlating vielen onbekende mannen binnen bij u thuis. Ze vroegen waar uw man was en bedreigden u en uw gezin. U werd hierbij mishandeld. U bracht nadien uw man op de hoogte waarna jullie beslisten te vluchten. Begin november 2007 vluchtten u en uw gezin met de trein naar Polen waar jullie op 10 november 2007 asiel aanvroegen. Enkele maanden later reisden jullie door naar Oostenrijk. Op 7 maart 2008 vroeg u asiel aan in Oostenrijk. In september 2008 werden jullie teruggeleid naar Polen. In Polen verkregen jullie een verblijfsstatuut. Omdat uw zoon in Polen het slachtoffer was geworden van een racistische aanval, beslisten jullie opnieuw Polen te verlaten. Op 23 juni 2010 vertrokken jullie uit Polen naar België waar jullie op 24 juni 2010 aankwamen. Op 25 juni 2010 vroegen jullie een eerste keer asiel aan in België. De Dienst Vreemdelingenzaken nam na overleg met de Poolse autoriteiten een beslissing tot terugleiding naar Polen op 24 september 2010. Na het verstrijken van de wettelijke termijn dienden jullie op 25 januari 2011 een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde feiten en motieven als dewelke zijn aangehaald door uw echtgenoot, K.V. (...)) (OV x.xxx.xxx). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van jullie beschermingsstatuut in Polen. Bijgevolg dient ook voor u eenzelfde beslissing te worden genomen. De motivering van de beslissing van uw man luidt als volgt :

“Er moet vooreerst worden benadrukt dat u volgens uw verklaringen (CG, p.4; verslag Dienst Vreemdelingenzaken 24/2/2011, punt 17) door Polen de subsidiaire bescherming (pobyt statuut) werd toegekend, geldig tot juni 2011. Dat, tot bewijs van het tegendeel, u bijgevolg geacht wordt te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, de Russische Federatie. Dat, bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend heeft opgehouden. Welnu, in casu heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Er dient immers te worden opgemerkt dat volgens uw verklaringen uw statuut geldig was tot juni 2011. Bovendien is de door u ingeroepen vrees ten opzichte van Polen niet gegrond. U verklaart vooreerst dat u in Polen gevolgd werd door mensen uit Tsjetsjenië. U vreest dat deze mensen in opdracht van de autoriteiten in Tsjetsjenië u kunnen vervolgen (CG,p.3,4,10,11). Hierover dient opgemerkt dat u deze problemen nimmer heeft gemeld aan de autoriteiten (CG,p.4). Uw verklaring dat het geen zin heeft (CG,p.4) is onvoldoende om deze passieve houding te rechtvaardigen. Daarenboven blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, dat

asielzoekers in Polen voldoende reële beschermingsmogelijkheden hebben. Verder haalt u aan dat uw zoon in Polen problemen kende met skinheads omdat ze jaloers waren op zijn prestaties in het worstelen (CG,p.4). Ook hier moet opgemerkt worden dat jullie hiervoor, en om dezelfde ongegronde reden, geen bescherming hebben aangevraagd (CG,p.4). Hierdoor kan er ten aanzien van Polen geen sprake zijn van enige gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen in Tsjetsjenië dient bijkomend het volgende te worden opgemerkt : U en uw echtgenote verklaren dat u dank zij de tussenkomst van Mussa Dakayev, burgemeester van Shali en oom van uw echtgenote, bent vrijgelaten (CG,p.7,8 ; CG vrouw, p.3). Mussa zou uw vervolgers gebeld hebben waarna medewerkers van Mussa u zijn komen halen en u naar Shali brachten (CG,p.8). Na uw vrijlating hebben zowel u als uw echtgenote met Mussa nog één keer telefonisch contact gehad. U belde hem om hem te bedanken voor zijn hulp (CG,p.9), aan uw vrouw vertelde hij dat uw vervolgers geld wilden (CG vrouw,p.5). U verklaart dat Mussa ongeveer vier jaar geleden, kort na jullie vlucht (november 2007), is vermoord (CG,p.8).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopij aan uw dossier is toegevoegd, blijkt echter dat Mussa Dakayev, burgemeester van Shali, reeds op 1 oktober 2003 is vermoord. Bijgevolg kan aan uw verklaringen dat u in oktober 2007 door tussenkomst van Mussa bent vrijgekomen na een aanhouding van één week, absoluut geen geloof worden gehecht. Nog in verband met jullie problemen in Tsjetsjenië zijn enkele ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen.

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw vervolgers Russisch spraken, maar dat het niet hun moedertaal was aangezien ze met een accent spraken (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter het omgekeerde, namelijk dat het Russen waren, aangezien ze in tegenstelling tot u als Tsjetsjeen, zonder accent spraken (CG,p.7). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u zich misschien vergist heeft , net zoals u zich vergist had in de datum van overlijden van Mussa (u had eerder gesteld dat Mussa zes en vervolgens twee à drie jaar geleden was vermoord), en dat in uw hoofd de oorlog speelt (CG,p.11). Dit is niet plausibel. Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat men zich een datum of periode van overlijden van enige tijd terug niet meer goed kan herinneren, maar er kan wel verwacht worden dat u zich herinnert, en bijgevolg éénduidige verklaringen aflegt, over het feit of de vervolgers die u een week hebben ondervraagd en mishandeld hebben dan wel zonder accent (Russen), dan wel met een accent (Tsjetsjenen) Russisch spraken.

Daarnaast is vastgesteld dat u in een schriftelijke verklaring dd.23/7/2010 stelde dat u tijdens en na de oorlog systematisch fysisch werd mishandeld en gemarteld door de federale autoriteiten (schriftelijke verklaring,p.1). Deze verklaring is echter volledig in tegenspraak met de verklaringen op het Commissariaat-generaal van u en vrouw waarbij jullie verklaarden dat u voor oktober 2007 nimmer werd meegenomen of ernstige problemen kende (CG,p.6; CG vrouw,p.3). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u bij uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijft (CG,p.11). Hierdoor blijft de tegenstelling tussen beide verklaringen echter bestaan.

Verder zijn ook in vergelijking met de verklaring van uw echtgenote verschillende manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld. Met betrekking tot de contacten na uw vrijlating verklaart u dat u uw echtgenote belde de namiddag/avond van uw vrijlating (CG,p.9,10). Uw echtgenote verklaarde dat zij uw vrijlating vernam via de oom en een kennis, en dat zij u pas telefonisch hoorde enkele dagen tot een week na zijn vrijlating (CG vrouw,p.3,4). Geconfronteerd met uw verklaring dat u haar de dag van de vrijlating belde, verklaart zij zich dit niet meer te herinneren. Dit is niet geloofwaardig. Gelet op het belang van uw vrijlating kan verwacht worden dat jullie zich dit herinneren en éénduidige verklaringen afleggen over wie wanneer belde over de vrijlating.

Aangaande de inval in uw huis na uw vrijlating, is na grondige studie van jullie verklaringen eveneens een ernstige tegenstrijdigheid ontdekt. U verklaarde dat u dit vernomen heeft van een vriend, die het van uw vrouw wist (CG,p.10). Uw vrouw verklaart echter dat zij u persoonlijk en telefonisch op de hoogte bracht van deze inval (CG vrouw,p.4).

Tot slot is er ook een ernstige tegenstrijdigheid aanwezig over jullie verklaring waar en wanneer jullie elkaar na uw vrijlating opnieuw hebben gezien. U verklaart dat het pas de dag van jullie vertrek uit Tsjetsjenië was, meer bepaald in het treinstation (CG,p.10). Uw vrouw verklaart dat jullie elkaar hebben gezien één of meerdere dagen voor jullie vertrek, meer bepaald bij een vriend (CG vrouw,p.4). Toen uw vrouw hiermee werd geconfronteerd verklaart zij dat zij vervolgens naar het station ging waar u verscholen zat (CG vrouw,p.4). Deze verklaring is niet aannemelijk. Vooreerst is het niet aannemelijk

omdat uw vrouw initieel de ontmoeting bij uw vriend situeerde, wat toch iets heel anders is dan het station. Verder, aangezien u zich bij een vriend verschool, is het niet aannemelijk dat u zich voor een ontmoeting met uw vrouw naar een publieke plaats als een treinstation zou begeven. Ten derde blijft de tegenstrijdigheid over het tijdstip van de ontmoeting. “

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, het paspoort van de oudste zoon en de geboorteaktes van de overige kinderen betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Ook de stukken in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen wijzigen de appreciatie niet. De informatie over Polen betreft enkel de algemene situatie over de asielproblematiek in Polen en heeft geen betrekking op uw problemen in Tsjetsjenië. De medische attesten waarin een aantal medische problemen worden opgesomd (hoofdpijn, rugpijn, chronische depressie) kunnen de elementen van ongeloofwaardigheid niet herstellen. Ook de medische attesten uit België van uw zoon Viskhan met betrekking tot verwondingen opgelopen in Polen, kan de ongeloofwaardigheid van aangehaalde vervolgingsfeiten in Tsjetsjenië, niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien u de subsidiaire bescherming in Polen geniet, niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot K.V. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 65 597 van 16 augustus 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2011 vernietigd en de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), verduidelijkt verzoeker een aantal principes en voert hij aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wat zijn geval betreft, geen rekening heeft gehouden met deze principes, zo trekt de Commissaris-generaal zijn identiteit niet in twijfel, blijft het Commissariaat-generaal in gebreke de effectieve bescherming waar verzoeker van zou kunnen genieten in Polen te onderzoeken, motiveert hij de bestreden beslissing door zich te steunen op het bestaan in hoofde van verzoeker van een subsidiaire bescherming terwijl dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging inroept in de zin van het vluchtelingenverdrag en verzoeker voert ten slotte aan dat de Commissaris-generaal op geen enkele manier rekening houdt met de onderrichtingen van het arrest van 24 juni 2010 uitgesproken door de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 §5, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de door Polen geboden bescherming ieder jaar moet worden herzien door de Poolse autoriteiten en dat deze bescherming enkel gegrond is op het bestaan in Tsjetsjenië van een gewapend conflict en niet op de ingeroepen vrees voor

vervolging door verzoeker om reden van zijn werkelijk of toegeschreven particulier belang. Het Commissariaat-generaal kan dus Polen niet beschouwen als een veilig derde land en/of een eerste land van asiel. Uit de onderrichtingen van het arrest nr. 45 397 van 24 juni 2010 van de Raad vloeit voort dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen zich niet tevreden kan stellen om een onderzoek van het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag opzij te schuiven met de vaststelling dat verzoeker in Polen beschikte over een verblijfstitel. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk Polen als eerste asielland heeft beschouwd. Verzoeker wijst er verder op dat hij zich de hoedanigheid van vluchteling heeft zien weigeren door de Poolse asielinstanties en dat hij in Polen slechts genoot van de subsidiaire beschermingsstatus en dat niets de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaat om het onderzoek van de constitutieve elementen van het bestaan in hoofde van verzoeker van een gegronde vrees tot vervolging om reden van de gebeurtenissen die plaats hebben gehad in Tsjetsjenië, opzij te schuiven. Verzoeker is ervan overtuigd dat de omstandigheid dat de commissaris-generaal op geen enkele manier het bestaan in hoofde van verzoeker onderzoekt van een gegronde vrees tot vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag op zich volstaan om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker stelt verder dat het totaal onjuist is om te stellen dat verzoeker op onvoldoende wijze heeft gezocht naar bescherming vanwege de Poolse autoriteiten. Verzoeker heeft immers meerdere asielaanvragen ingediend bij de Poolse autoriteiten die allen werden verworpen om dan slechts het statuut van "subsidiaire bescherming" toegekend te krijgen. Verzoeker meent dus dat de bestreden beslissing verkeerdelijk is gemotiveerd en verwijst hiervoor naar het rapport van februari 2005 "The situation of Chechen asylum seekers and refugees in Poland and effects of the EU Dublin II Regulation". Hij vervolgt dat er dient te worden onderstreept dat de manier waarop de Poolse autoriteiten de asielaanvragen van personen met een Tsjetsjeense etnische origine behandelen totaal anders is dan de manier waarop dit gebeurt door de Belgische asielinstanties. Hij verwijst hiervoor naar een rapport opgesteld door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Verzoeker stelt vervolgens dat het evident is dat hij, door het zich zien weigeren van het statuut van vluchteling door de Poolse asielinstanties, niet kon geloven dat de Poolse autoriteiten hem geen bescherming zouden verlenen in geval van een klacht volgend op de bedreigingen vanwege Tsjetsjeense personen die meer dan waarschijnlijk behoren tot regime van de president Kandyrov en die zich bevonden op Pools territorium. Door dit alles niet in beschouwing te nemen blijft het Commissariaat-generaal in gebreke om alle elementen van de zaak in beschouwing te nemen. Bovendien en volgens de informatie in het CEDOCA-document van 4 oktober 2010, is de positie van de Poolse autoriteiten en meer bepaald van de Poolse politiekrachten niet identiek in het geval van Polen en in het geval van Tsjetsjenen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat dient vastgesteld te worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met de elementen van informatie gevoegd aan het administratief dossier van de bestreden beslissing. Vervolgens tracht verzoeker zijn contradictoire verklaringen in verband met de burgemeester van Shali, met betrekking tot de ontvoerders van verzoeker, met betrekking tot de slechte behandelingen ondergaan door verzoeker, met betrekking tot het tijdstip van het telefonisch contact tussen verzoeker en zijn echtgenote na de vrijlating van verzoeker en met betrekking tot het ogenblik waarop verzoeker zijn echtgenote voor de eerste keer terug heeft gezien na zijn vrijlating, te weerleggen.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik gemotiveerd is op dit punt. De Belgische autoriteiten hebben de verplichting om over te gaan tot het onderzoek van het bestaan van een risico in hoofde van verzoeker tot zware aantastingen in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland en dat het gebrek aan onderzoek op zich volstaat om zich te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is aangezien het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met de bijzondere situatie van verzoeker.

2.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift vier middelen aan. Gezien de verknochtheid tussen deze middelen, zullen deze samen worden behandeld.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft immers tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Wat betreft de vluchtelingenstatus

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker aangehaalde problemen in de Russische Federatie (Tsjetsjenië), zijnde het land van nationaliteit van verzoeker, heeft onderzocht maar dat deze oordeelde dat aan verzoeker geen vluchtelingenstatus kon worden toegekend wegens tegenstrijdige, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker.

De bestreden weigeringsbeslissing is wat dit betreft ingegeven door (i) ongerijmdheden in verband met informatie uit het administratief dossier (ii) tegenstrijdigheden tussen verzoekers eigen verklaringen en (iii) tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote.

De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Met betrekking tot de ongerijmdheden in verband met informatie uit het administratief dossier, met name dat verzoeker verklaarde dat hij dankzij de tussenkomst van M.D., burgemeester van Shali en oom van verzoekers echtgenote, in oktober 2007 zou zijn vrijgelaten maar dat uit de stukken gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat M.D., burgemeester van Shali reeds op 1 oktober 2003 is vermoord, houdt verzoeker in zijn verzoekschrift voor dat het perfect mogelijk is dat hij dit verklaard heeft met het oog op het beschermen van de reële identiteit van de persoon die effectief heeft geholpen om verzoeker vrij te krijgen.

Vooreerst herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De asielzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Aangezien zijn verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling mogen deze afgelegde verklaringen ondermeer niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Uit het gehoorverslag van 5 april 2011 blijkt dat verzoeker bij zijn gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde dat M.D., burgemeester van Shali, de oom van zijn echtgenote was en dat hij door zijn tussenkomst is vrijgekomen in oktober 2007. Uit de stukken die het Commissariaat-generaal bij het administratief dossier voegde blijkt echter dat deze persoon reeds op 1 oktober 2003 werd vermoord. Met de post-factum verklaring in zijn verzoekschrift weerlegt verzoeker deze vaststellingen niet. Bovendien wijst de Raad erop dat er mag verwacht worden van een asielzoeker dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er een beschermingsstatus te krijgen, is daarenboven inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, verbonden. De Raad ziet dan ook geen enkele reden waarom verzoeker de reële identiteit van de persoon die effectief geholpen zou hebben om hem vrij te krijgen, verborgen zou moeten houden. Daarenboven laat verzoeker zelfs in de huidige stand van de procedure na om de identiteit van deze persoon vrij te geven en te verklaren waarom hij deze persoon in bescherming zou dienen te nemen zodat hij de concrete informatie uit het administratief dossier niet weerlegt.

De Raad stelt na grondige lezing van het administratief dossier, en dus ook de door verzoeker ingevulde vragenlijst en het gehoorverslag, vast dat verzoeker inderdaad tegenstrijdige verklaringen aflegde.

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde hij het volgende over zijn ontvoerders: "In oktober 2007 werd ik gedurende een week vastgehouden. (...)Ik weet ook niet precies wie ze waren. Die mannen waren gemaskerd. Ze spraken Russisch maar met een accent. Dat was niet hun moedertaal." Terwijl hij in zijn gehoor ten gronde van 5 april 2011 het volgende verklaarde: "het waren Tsjetsjenen? neen, spraken Russisch Tsjetsjenen die russisch spraken, of russen die russen spraken? Zij sprake zonder accent. Ik als Tsjetsjeen spreek met een accent"

De uitleg van verzoeker in zijn verzoekschrift dat deze twee verklaringen geen contradictie inhouden aangezien verzoeker heeft aangegeven dat de personen waarvan sprake met een accent spraken, dat het geen Tsjetsjenen waren om vervolgens te verduidelijken dat hij zelf als Tsjetsjeen met een accent spreekt, overtuigt de Raad niet en doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Ook omtrent het tijdstip van fysieke mishandelingen en martelingen wordt in de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid vastgesteld. In zijn schriftelijke verklaring van 23 juli 2010 verklaarde verzoeker immers het volgende: "In acht nemend dat ik sinds mijn geboorte een trauma heb aan mij linker arm, ben ik dus invalide, van kindsaf werd ik in Tsjetsjenië tijdens de oorlog en de periode nadien werd ik systematisch fysisch mishandeld en gemarteld door de federale eenheid. Tijdens een zuiveringsactie van dorpjes van de rebellen, en zogezegd paspoortcontroles werd ik meermaals gecontroleerd en werd ik ervan verdacht om deel te nemen aan bendevoering (rebellen)." Tijdens verzoekers verhoor op het Commissariaat-generaal antwoordde hij echter het volgende op de vraag of hij voor de aanhouding in 2007 problemen heeft gekend met de autoriteiten?: "Ja, sinds 1994, zuiveringsacties, moorden, vanalles Heeft u de beelden dat niet gezien dan? En problemen waarbij u persoonlijk gevisieerd werd? Ik persoonlijk werd niet gemarteld (...)" De Raad stelt bijgevolg vast dat deze tegenstrijdigheid steunt op de stukken van het dossier.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift voor te houden dat hij enkel verwees naar de algemene situatie in Tsjetsjenië. Deze uitlegt weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet, namelijk dat hij in zijn persoonlijke verklaring van 23 juli 2010 stelde dat hij tijdens de oorlog systematisch fysisch mishandeld en gemarteld werd en dat hij tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet persoonlijk werd gemarteld voor zijn problemen in 2007.

Vervolgens verklaarde verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij zijn echtgenote de dag van zijn vrijlating belde terwijl zijn echtgenote op haar verhoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij verzoekers vrijlating vernam via haar oom en een kennis en dat zij verzoeker pas hoorde enkele dagen tot een week na zijn vrijlating. Ook is er een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over waar en wanneer zij elkaar zouden hebben gezien na verzoekers vrijlating. Verzoeker antwoordde immers bij zijn verhoor bij het Commissariaat-generaal van 5 april 2011 als volgt op de vraag wanneer hij zijn gezin opnieuw heeft gezien: "bij het treinstation van Grozny toen we uit Tsjetsjenië vetrokken" terwijl zijn vrouw het volgende verklaarde op haar gehoor door de Commissaris-generaal dezelfde dag: "Wanneer man dan opnieuw gezien? Een week later, een paar dagen later. waar? Niet thuis, een vriend hielp ons bij ontmoeting. waar was de ontmoeting? bij zijn vriend"

Verzoeker poogt met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift de tegenstrijdigheden tussen enerzijds zijn verklaringen en anderzijds die van zijn echtgenote te verklaren door te wijzen op het verloop van meer dan drie jaar tussen de beweerde problemen en hun verklaringen voor de Commissaris-generaal. De Raad herhaalt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien mag van echtgenoten die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven verwacht worden dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun relaas, in casu de aanhouding en mishandeling van verzoeker, zijn vrijlating en waar en wanneer verzoeker en zijn echtgenote elkaar terug ontmoeten.

De vaststellingen van de verwerende partij raken de kern van het asielrelaas, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en ondermijnen aldus de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door het voornoemde artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Zo haar in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kan de verzoekende partij geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij zij ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

Er wordt niet betwist dat verzoeker de Russische nationaliteit bezit en van Tsjetsjeense origine is.

De Raad stelt vast dat verzoeker en zijn echtgenote verklaarden in Polen op 23 juni 2009 een pobyt statuut te hebben verkregen dat geldig was tot juni 2011. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met dit pobyt statuut rekening heeft gehouden. De commissaris-generaal vestigde immers de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat verzoeker de subsidiaire bescherming in Polen geniet, verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Rusland maar dat hij wel naar Polen mag worden teruggeleid.

In de bestreden beslissing van 10 mei 2011 wordt niet ontkend dat het pobyt statuut van verzoeker verstrijkt einde juni 2011. De geldigheidsperiode van verzoekers pobyt statuut lijkt bijgevolg inmiddels verstreken. Uit de stukken van het dossier blijkt niet op welke wijze en in welke mate dit statuut verlengd kan worden.

Daargelaten de omstandigheid dat verzoeker zelf vrijwillig Polen, het land waar hij bescherming genoot, verlaten heeft, en hij het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn statuut aan zijn eigen handelen te wijten heeft, dient te worden vastgesteld dat het niet duidelijk is of verzoeker momenteel nog over enige vorm van een subsidiair beschermingsstatuut in Polen beschikt.

In het administratief dossier is er geen informatie voorhanden of verzoeker effectief nog steeds een pobyt statuut heeft, wat dit pobyt statuut in Polen precies inhoudt, welke bescherming dit statuut inhoudt

en of dit na het verstrijken van de duurtijd verlengd kan worden. Bovendien is er in het administratief dossier geen informatie beschikbaar die de Raad toelaat te beoordelen of verzoeker omwille van zijn herkomst van Tsjetsjenië een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

3. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.”

2.3. Bijgevolg is het gepast om ook de beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2011 ten aanzien van verzoekster te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET